

סדר נזיקין | מסכת בבא בתרא צ"ז ק"ב | שבת פרשת האזינו | כ"ז אלול-תשרי תשפ"ד (29 ספטמבר-6 אוקטובר 2024)
Seder Nezikin | Masechet Bava Batra 96-102 | Shabbat Parashat Haazinu | 26 Elul – 3 Tishrei (September 29-October 6)

GOOD & SWEET NEW YEAR!

A YEAR FILLED WITH RENEWED GOOD TIDINGS, HEALTH, AND NACHES

שנה טובה וחתונה!

שנה שנחמד בה בנשורות טובות, בריאות ונחת

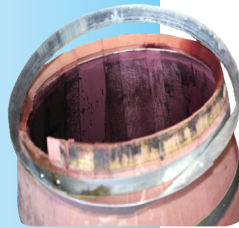

Daf 96: WINE THAT HAS SOURED

דף צ"ז: יין שהחמיץ

Binyamin bought a barrel of wine. He carried the barrel home from the market and placed it in his basement. Before *Shabbat*, his wife asked him to go down to the basement and fill a pitcher with the recently purchased wine to be used for *kiddush*. Binyamin went down to the basement and opened the barrel. He immediately noticed the unpleasant scent and knew that the wine was sour. Binyamin had to borrow wine for *kiddush* from neighbors.

On Sunday morning, Binyamin approached the wine salesperson and claimed: "The wine I bought was sour. Please return my money". But the wine seller said: "If you had checked the wine immediately after you bought it and saw that it was sour, I would have returned your money without any argument. But you found it to be sour several days later. It's possible the wine turned sour after the sale, in which case, I am exempt from returning the money to you". Regarding this discussion, the *Talmud* relates that according to the *Amora* Shmuel, the seller is indeed correct.

בגמין קנה חבית יין, והניחה במרתף. לפני שבת ביקשה ממנו אשתו: "בבקשה רד למרתף ומלא את קנקן היין מהחבית החדשה שקנית". בגמין פתח את החבית והבין שהיין שבתוכה החמיץ.

ביום ראשון בבוקר פנה אל מוכר היין בתביעה: "היין שקניתי חמוץ. החזר לי את כספיי". אבל מוכר היין אמר: "אם היית בודק את היין מיד אחרי הקניה והוא היה חמוץ, הייתי מחזיר לך את הכסף ללא כל טענות. אבל אתה מצאת שהוא חמוץ רק אחרי ימים אחדים, ואולי הוא החמיץ אחרי המכירה ואני פטור מלהחזיר לך את הכסף". במחלוקת הזו שבין המוכר לקונה מביא התלמוד את דברי האמורא שמואל שאומר שהמוכר אכן צודק.

Daf 97: "DEMAI," DOUBTFULLY TITHED PRODUCE

דף צ"ז: פירות "דמאי"

There is a *halachic* category of produce known as "*Peirot Demai*". The laws of *terumot u'ma'asrot* (tithes) require that fruits be eaten only after the obligatory *terumot u'ma'asrot* have been set aside. *Terumah* is set aside for the *kohen*. *Ma'aser rishon* (first tithe) is given to the *levi*. Another tithe is also given, though depending upon the year in the Sabbatical cycle, it is either *ma'aser sheini* (second tithe) or *ma'aser oni* (tithe for the poor).

In the days of Yochanan Kohen Gadol, the *Beit Din HaGadol* (High Court) sent emissaries to check the level of religious observance among the Jewish people. They found that everyone did set aside *terumah* for the *kohen*. However, there were *amei ha'aretz* (ignorant people) who had disdain for the allocations to the *levi'im* and did not set aside *ma'aser rishon*, *ma'aser sheini*, or *ma'aser oni*.

The *Beit Din HaGadol* subsequently decreed that produce purchased from *amei ha'aretz* must be treated like produce over which there is doubt whether tithes have been set aside. Therefore, one must set aside tithes once again. However, it is unnecessary to take out *terumah*, since *amei ha'aretz* are known to also set aside the *terumah* allocation. These fruits are called "*demai*," a term which connotes doubt, and is a play on the words "*da*" = this and "*mai*" = what — Is this tithed?

דיני תרומות ומעשרות הם שאין לאכול פירות לפני שמפרישים מהם תרומות ומעשרות. תרומה גדולה - לכוהן, מעשר ראשון - ללוי ומעשר שני או מעשר עני - תלוי באיזו שנה.

בימי יוחנן כהן גדול, שלח בית הדין הגדול שליחים שבדקו בכל מחוזות היהודים וראו שהכל מפרישים תרומה לכוהן, אבל היו עמי הארץ שזלזלו ביתר ההפרשות ולא הפרישו מעשר ראשון ומעשר שני או עני.

מאותה עת גזר בית הדין הגדול כי בפירות שקונים מעם הארץ, יש לנהוג כמו בפירות שיש עליהם ספק אם עישרו אותם, ולכן צריך לעשר אותם פעם נוספת. כמובן שאין צריך להפריש תרומה פעם נוספת, שהרי תרומה גם עמי הארץ מפרישים. פירות אלו מכונים "דמאי" מלשון ספק "דא" = זה, "מאי" = מה? - האם הוא מעושר?

Daf 98: THE WINE THAT SOURED

דף צ"ח: האחריות על היין

A person gave a barrel of wine to a grocer so the wine could be sold in small quantities. The two agreed to split the profits after the entire barrel was sold. But, before the shopkeeper managed to sell all the wine, it turned sour. **Who is responsible for the loss? On one hand, the owner of the barrel** should be held responsible, since the barrel belongs to him. **On the other hand, the shopkeeper** bears responsibility because the wine in the barrel soured while it was in his possession.

The *Talmud* states that the owner of the barrel **generally is responsible for any loss**. However, there are two instances in which **the shopkeeper would bear the burden of the loss: (a) If the shopkeeper installed an additional spigot in the barrel**. It is possible that that action caused the wine to sour; **(b) If, before the wine soured, there had been a market day, during which many people came to acquire wine and the shopkeeper was lazy and did not sell any of the wine that day**. In such a case, the owner of the barrel would say to the shopkeeper, "Had you not been so lazy, all the wine would have been sold before it soured. Therefore, you are to blame for the loss".

אדם נתן חבית יין לחנוני כדי שימכור ללקוחות כל פעם מעט מן היין שבה, והם סיכמו שלאחר המכירה יתחלקו ברוחים. ברם, עד שהספיק החנוני למכור את היין, החמיץ. לאור זאת נשאלת השאלה: **מי נושא בהפסד? מצד אחד: בעל החבית, שהרי החבית שלו. מצד שני: החנוני, שהרי החבית החמיצה אצלו.**

תשובת התלמוד לשאלה זו היא **שבאופן רגיל בעל החבית נושא בהפסד**, אבל בשני מקרים החנוני הוא זה שנושא בהפסד: **א. אם החנוני עשה בחבית ברוץ נוסף - מאחר שיתכן שפעולה זו היא שגרמה להחמצה. ב. אם עוד לפני שהיין החמיץ היה יום שוק ורבים באו לקנות יין, אך החנוני התעצל ולא מכר מן היין באותו יום - במקרה כזה בעל החבית אומר לו: "אם לא היית מתעצל, כל היין היה נמכר עוד לפני שהחמיץ, ולפיכך אתה אשם בהפסד."**

Daf 99: DIMENSIONS OF THE FIRST BEIT HAMIKDASH

דף צ"ט: מידות בית המקדש הראשון

One of the *sugiyot* (*Talmudic* discussions) on this *daf* deals with **the dimensions of the first Beit HaMikdash**. The entire *Mishkan* (*Tabernacle*) was 30 *amah** long and 10 *amot* wide. (*1 *amah* = 1.57 – 1.87 ft.)

King Solomon built the first Beit HaMikdash using double these dimensions — i.e. 60 *amot* in length and 20 *amah* wide. The *Kodesh HaKodashim* (*Holy of Holies*) was 20 *amah* in length and 20 *amah* in width. The *Talmud* tells us that the *Aron HaBrit* (*Ark of the Covenant*) did not occupy any space in the *Kodesh HaKodashim*.

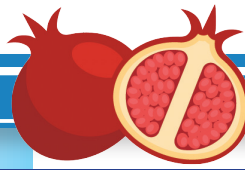
After the *Aron HaBrit* was placed in the *Kodesh HaKodashim* of the *Mishkan*, an empty space of 10 *amot* by 10 *amot* remained. The same had been the case in the *Beit HaMikdash* built by King Solomon. After the *Aron HaBrit* was brought in, a space of 20 *amot* by 20 *amot* remained empty in the *Kodesh HaKodashim*. About this, the *Talmud* reports: **This is a tradition that was handed down to us from our ancestors. The space occupied by the Aron HaBrit and the cherubim are not included in the measurement of the Kodesh HaKodashim in which it rested, [since the Aron miraculously did not occupy any space at all.]**

אורך המשכן במדבר היה שלושים אמה ורוחבו עשר אמה. קודש הקודשים שבמשכן היה עשר אמות אורך על עשר אמות רוחב.

שלמה המלך בנה את בית המקדש הראשון במידות כפולות: שישים אמה אורך, עשרים אמה רוחב. קודש הקודשים היה עשרים אמה אורך על עשרים אמה רוחב. בקשר לכך מספר לנו התלמוד על נס שהיה במקדש: ארון הברית לא תפס מקום בקודש הקודשים.

אחרי שהכניסו את הארון לקודש הקודשים במשכן, עדין נותר שטח ריק של 10 על 10 אמות. כך גם בבית המקדש של שלמה, אחרי שהכניסו את ארון הברית, עדין נותר בקודש הקודשים שטח פנוי של 20 על 20 אמה. כך נאמר בתלמוד: "דבר זה מסורת בידינו מאבותינו, מקום ארון וכרוכים אינו מן המידה."

Daf 100: ESTABLISHING ACQUISITION THROUGH USAGE דף ק': אברהם אבינו בארץ ישראל

On this *daf*, we learn about the following Tannaitic dispute: Does a person who walks on land establish possession of it? Rabbi Eliezer affirms this does constitute possession, while the Sages disagree. The *Gemara* cites a *pasuk* (verse) as proof to support Rabbi Eliezer's stance. God instructed Avraham in *Parshat Lech Lecha*, **“Arise, walk through the land across its length and its breadth; for it is to you that I will give it”** Why did God instruct Avraham to walk the length and breadth of the land? According to Rabbi Eliezer, this directive was for Avraham to secure ownership through a symbolic act of possession.

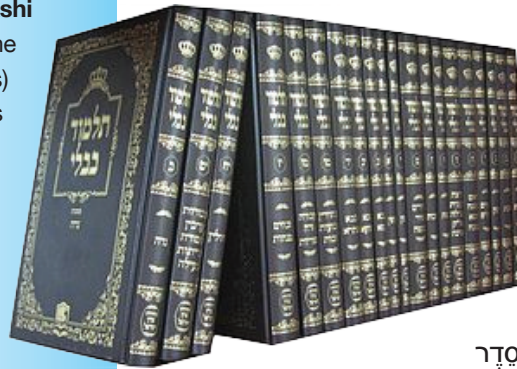
בדף זה לומדים מחלוקת תנאים: האם אדם שהולך בקרקע נחשב מחזיק בה? רבי אליעזר אומר שזוהי חזקה, ואילו חכמים חולקים. הגמרא אומרת שלשיטת רבי אליעזר יש ראיה מהפסוק, שבו הקב"ה אמר לאברהם אבינו (בראשית): **“קום התהלך בארץ לארצה ולרחבה כי לך אתננה”**. מדוע אמר לו הקב"ה ללכת בארץ לארצה ולרחבה? כדי שיקנה אותה בקנין חזקה.

And how do the Sages counter this interpretation? According to their view, God's command for Avraham to walk the land was as a sign that the land would be readily conquered by his descendants.

ומה יענו חכמים? לשיטתם הקב"ה הורה לו ללכת בארץ, לסימן שהארץ תהיה נוחה להיכבש לבניו.

Daf 101: RAV ASHI AND THE BABYLONIAN TALMUD דף ק"א: רב אשי והתלמוד הבבלי

Rav Ashi lived during fifth generation of *Amoraim* and was a student of Rava. **Rav Ashi became famous for compiling the Babylonian Talmud. He headed the yeshiva in Sura, which under his leadership moved to a suburb called “Mata Mechasia”.** **Rav Ashi served as Rosh Yeshiva for sixty years.** In accordance with the custom of Babylonian *yeshivot* to learn two *Masechtot* (tractates) each year, Rav Ashi was able to learn the entire *Shas* (Six Orders of *Talmud*) with his students twice during his tenure as *Rosh Yeshiva*. During those years, Rav Ashi gathered the words of the *Chachamim* of the previous generations and organized their teachings according to the order of the *Mishnayot*. This became the *Babylonian Talmud*.

רב אשי חי בדור החמישי של האמוראים, ונולד ביום פטירתו של רבא. הוא התפרסם במיוחד בזכות העובדה שערך את התלמוד הבבלי. רב אשי עמד בראש ישיבת סורא, שעברה בימיו לאחד מפרברי סורא שנקרא **“מתא מחסיא”**. כשישים שנה היה רב אשי ראש הישיבה, ובהתאם למנהג ישיבות בכלל לתלמוד בכל שנה שתי מסכתות, הספיק רב אשי לתלמוד עם תלמידיו את כל הש"ס שתי פעמים. במהלך שנים אלו הוא קיבץ את כל דברי החכמים מן הדורות הקודמים וסדרם לפי סדר המשניות. זהו התלמוד הבבלי.

Rav Ashi merited achieving great wealth. **Chazal state that until the time of Rav Ashi there had been only three men who were privileged to attain greatness both in Torah learning and material wealth: Moshe Rabbeinu – transmitter of the Torah; Rabbi Yehudah HaNasi – editor of the Mishnah; and Rav Ashi – editor of the Babylonian Talmud.**

רב אשי זכה לעשירות מופלגת. תז"ל אומרים שעד ימי רב אשי היו רק שלושה אנשים שזכו גם לגדולה בתורה וגם לעשירות מופלגת, והם: משה רבנו - מוסר התורה, רבי יהודה הנשיא - עורך המשנה, ורב אשי - עורך התלמוד הבבלי.

Daf 102: PURCHASE OF LAND POSSESSING STONES & DITCHES

דף ק"ב: רכישת קרקע שיש בה סלעים ובורות

Yoav, Nadav's new personal assistant, was asked to prepare a contract for the purchase of 35 *dunam* (about 8.6 acres) of land. Nadav reviewed the contract and told Yoav: **"Put into the contract that we are acquiring the land for agricultural purposes, and that our intention is to cultivate the land."** "To what end is it necessary for the seller to know why we require the land?" Yoav wondered aloud. Nadav just said, "Wait and see."

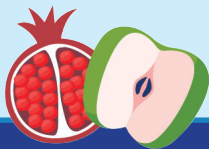
After the transaction was concluded, Nadav and Yoav went with the seller to the field and began to measure 35 *dunam*. When Nadav examined the terrain, **he demanded of the seller: "You must give me additional field space!"** The astonished seller asked: "Why?" Nadav took out the contract and said: "It is written here that we are purchasing this field **for agricultural purposes. A field filled with tall stones and deep pits is not suitable for farming.** Since there are areas containing both rocks and deep ditches in a section of field you have given me, you are obligated to give me flat land in its place."

יואב, עוזרו של משולם, התבקש להכין נוסח של חוזה בעבור רכישת שלושים וחמישה דונם קרקע. משולם עבר על החוזה ואמר ליואב: **"הוסף בחוזה שאנחנו קונים את הקרקע לצרכים חקלאיים, בכוננתנו לעבוד את האדמה."** "לשם מה נחוץ למוכר לדעת למה אנחנו צרכים את הקרקע?", תמה יואב בקול. משולם רק אמר: "חכה ותראה".

לאחר ביצוע העסקה נסעו משולם ויואב עם המוכר אל השטח והתחילו למדוד שלושים וחמישה דונם. כשמשולם בחן את פני הקרקע, הוא תבע מן המוכר: **"עליך להוסיף לי עוד שטח"**. תמה המוכר: "מדוע?"

משולם הוציא את החוזה ואמר: **"כתוב כאן שאנחנו קונים את השטח לצורכי חקלאות. לחקלאות לא מתאים שטח בעל סלעים גבוהים ובורות עמוקים. מאחר שבשטח שנתת לי יש סלעים ובורות עמוקים, עליך לתת לי קרקע ישרה במקומם"**.

D'VAR TORAH: PARASHAT HA'AZINU

דבר תורה: פרשת האזינו

Parashat Ha'azinu contains the final song that Moshe recited before his death. Knowing that his time in this world was short, Moshe tried to equip *Am Yisrael* with the most important tools for continuing their journey. One of the ways Moshe prepared *B'nei Yisrael* appears in the following verse: **"Ask your parents, who will inform you, Your elders, who will tell you."** Moshe taught Israel that in order to succeed moving forward, we must always remember our origins. It's instructive to look back, learn from the past, and respect previous generations, even if they didn't possess the innovations and inventions of the current generation. The accumulated wisdom of the past is the cornerstone of any society and nation that desires life. The ability to continue the journey largely depends on loyalty to the path charted and built by the nation's forefathers and founders.

פרשת האזינו היא השירה האחרונה אותה אמר משה לקראת מותו. משה יודע שעוד רגע הוא מסתלק מן העולם ומנסה לצייד את עם ישראל במטען החשוב ביותר להמשך הדרך. אחד מהדברים בהם מציד משה את בני ישראל מופיע בפסוק: **"שאל אביך ויגדר זקניך ויאמרו לך"**. משה מלמד את ישראל שכדי להצליח בדרך קדימה חייבים לזכר תמיד מנין באנו. להביט לאחור, ללמד מן העבר, ולהתייחס בכבוד לדורות הקודמים גם אם בדרך לא היו החדושים וההמצאות שבדור ההווה, אלו הם אבני היסוד של כל חברה ואמה החפצה בחיים. היכלת להמשיך הלאה במסע תלויה המדה רבה בנאמנות לדרך אותה התוו ויבנו אבות האמה ומיסודה.